

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1140

19.01.2025 (136)

Egy gonosz zseni nevelése

Gerhard Lauck által

6. rész

Harmadik fejezet Titkos tevékenységek

Ha lenne ötven olyan emberünk, mint Gerhard Lauck, akkor megragadnánk a hatalmat!

"X elvtárs"

A háború utáni Európa

A második világháború végén Európa lényegében az amerikai uralom alatt álló Nyugatra és az orosz uralom alatt álló Keletre oszlott.

Az európaiak nem örültek ennek a "megszállásnak".

Sokan közülük az amerikaiakat egyszerűen a *kisebbik rossznak* tartották. A legtöbb amerikaival ellentétben ők nem mindig úgy tekintettek az USA-ra és a Szovjetunióra, mint a "jó fiúra" és a "rossz fiúra", akik halálos harcot vívtak a szabadság és a zsarnokság kérdésében.

Ehelyett úgy tekintettek rájuk, mint két birodalomra, amely területháborút vív. Ez a rivalizálás valóban teljes körű háborúvá fajulhatott. De úgy tűnt, hogy mindkét birodalom inkább a peremvidéki kis "bozótháborúk" formájában zajló

összecsapásokat részesíti előnyben.

Nyilvánvaló, hogy a nyugati "aranykalitka" kényelmesebb volt, mint a keleti kemény "gulág". Ennek ellenére egyesek aggodalmukat fejezték ki, hogy hosszú távon a *nyugati dekadencia* még *károsabbnak* bizonyulhat, mint a *keleti elnyomás*.

Amikor a Nyugat nem támogatta az 1956-os magyar forradalmat, még a leghatározottabb kommunistaellenesek is kiábrándultak az amerikai kormányból.

Nyugaton magánszervezetek alakultak azzal a céllal, hogy támogatást nyújtsanak a megszállt országokban a földalatti ellenállási mozgalmaknak. Ezek nem kaptak semmilyen kormányzati segítséget vagy támogatást.

Nagy szerepet játszottam ebben a munkában!

Egyes nyugati kormányok *megettúrták* ezeket a szervezeteket. Mások aktívan *harcoltak* ellenük! Néhányan valahol a két véglet között foglaltak állást. Nevezzük őket "biztonságos országoknak", "ellenséges országoknak" és "semleges országoknak".

Természetesen ezek a magánszervezetek a *toleranciát* igyekeztek ösztönözni az *üldöztetéssel* szemben! Ez *szigorú törvényességet* jelentett, amikor és ahol csak lehetett. Még ott is, ahol az ellenvéleményt *betiltották*, az ellenállásnak *szigorúan erőszakmentesnek* kellett lennie!

Az e magánszervezetek által nyújtott támogatás különböző formákat öltött. Az én működésem a disszidens irodalom ellátására szakosodott.

Ez a munka olyan országokat és jogrendszereket érintett, amelyek - legalábbis amerikai mércével mérve - nem tisztelik a szólásszabadságot. Ahol, mondjuk, egy barátodnak tett alkalmi megjegyzésért, amelyet a metróban melletted álló vagy egy étteremben melletted ülő idegen meghallott, *börtönbe kerülhetsz*. A disszidensek néha hónapokat, sőt *éveket* töltöttek börtönben teljesen erőszakmentes gondolatbűncselekményekért.

Az első kitoloncolásom

Ezen az úton még jobban haladtam, mint az előzőn. Minden simán ment. Az egész országot bejártam, és sok kiváló kapcsolatra tettem szert.

Miután elmondtam egy rövid beszédet, egy másik, messzi tartományba kellett repülnöm. Nem volt elég időm vonattal utazni, mert másnapra voltam beütemezve főelőadónak.

A barátom és én is ugyanazt a csinos lányt vettük észre. Ő javasolta, hogy lépjek rá. Emlékeztettem, hogy másnap elmegyek. Úgyhogy tegye meg. Sok évvel később egy másik országban véletlenül találkoztunk. Kiderült, hogy feleségül vette a lányt! A szerencsés kutya!

A szervező annyira elégedett volt, hogy néhány héttel később meghívott ugyanerre a beszédre egy másik városba. A közönség ott még fogékonyabb volt. Miután a találkozó hivatalosan véget ért, Wolf-Dieter Eckart és barátai ragaszkodtak ahhoz, hogy fényképezkedjenek velem.

Ugyanazon a napon hagytam el azt a tartományt.

Másnap meglátogattam egy barátomat egy másik tartományban. Csörgött a telefon. Rövid beszélgetés után felém fordult, és azt mondta: *A fiam volt az. Van valami az újságban egy amerikairól, aki tegnap Hamburgban beszédet mondott, és kitoloncolták. Lehet ennek valami köze hozzád?*

Mindketten össze voltunk zavarodva. Nyilvánvaló, hogy engem nem deportáltak. Pontosan ott ültem! Az egész dolog furcsának tűnt.

Úgy döntöttem, hogy vonattal megyek vissza Hamburgba. Mielőtt felszálltam volna a vonatra, megvettem a helyi újságot. Lapozgatva hamarosan találtam egy cikket a fényképemmel. A képaláírás így szólt: *Gerhard Lauck: Nyomtalanul eltűnt.* Maga a cikk azt állította, hogy deportáltak.

Visszatérve a kérdéses városba, megkérdeztem egy barátomat: *Volt itt valami az újságban?*

Hans nevetett és azt mondta: *A HAMBURGER MORGENPOST címlapjára kerültél!*

Megmutatta a cikket. Persze, ott voltam! De még mindig zavarban voltam az állítás miatt, hogy kitoloncoltak. Találkoztam egy ügyvéddel. (Fiatalemberként védőügyvéd volt az úgynevezett nürnbergi törvényszéknél... Egyébként volt egy rokona is, aki a család fekete bárányaként Amerikába menekült.)

Azt mondta nekem, hogy a "deportálás" a "kitoloncolási végzésre" utal. Nem magára a fizikai kitoloncolásra. Rá kellett jönnöm, hogy elfogatóparancs van ellenem érvényben. Őrizetbe vettek, majd felültettek egy repülőgépre, amely elhagyja az országot.

A letartóztatás elkerülése nem lett volna túl nehéz. De úgyis itt volt az ideje, hogy visszatérjek Amerikába.

Úgy döntöttem, hogy "egy nagy durranással távozom".

Az első dolog, amit tettem, az volt, hogy a hátralévő időt jó célra fordítottam. Megszerveztem egy sikeres importot.

Ezután egy kisvárosban részt vettem az NPD (*Nationaldemokratische Partei Deutschlands*) gyűlésén. Egy idegen odajött hozzám, és megkérdezte, hogy Gerhard Lauck vagyok-e. Én lazán válaszoltam: *Hallottam, hogy már kiutasították.* Egy velem szemben ülő barátom majdnem hangosan felnevetett. Aztán kilépett, hogy rágyújtson egy cigarettára. Amíg ő az ajtó előtt állt és dohányzott, egy másik barátom (aki Adolfnak nevezte el a fiát) érkezett.

A beszélgetésük így zajlott:

A rendőrség megállt nálam. Gerhardot keresték. Azt mondtam nekik, hogy nem tudom, hol van. Nem tudja véletlenül?

Igen, bent van!

Azt hitte, hogy ez egy vicc. Amíg be nem jött és meg nem látott engem.

A második dolog, amit tettem, az egy nyilvános nyilatkozat volt, hogy újabb beszédet fogok tartani, melynek címe: *Miért nem ismerem el a kitoloncolási végzésemet!* Időponttal és helyszínnel együtt. Ezután felvételt készítettem a beszédemről, és megtettem a váratlant: *Tényleg eljöttem, hogy elmondjam a beszédet!*

Senki sem várta el tőlem, hogy ezt tegyem. Még a rendőrség sem. Csak két emberük volt ott. A kíséretem nagyobb volt náluk. Ráadásul a legkisebb "testöröm" is nagyobb volt mindkettőjükénél. A legnagyobb testöröm eltörpült mellettük. Már a vigyora is elárulta, mire gondol: *Megölhetem őket, főnök?*

Az egyik rendőr idegesen megkért, hogy kísérjem el a rendőrségre. Kedvesen engedelmeskedtem.

Érkezéskor, magyaráztam: *Már van repülőjegyem. Azonban minden lehetséges utazási kapcsolatot ellenőriztem, mind légi, mind szárazföldi úton. CSAK úgy érem el a járatomat, ha felszállok a negyvenöt perc múlva induló vonatra.*

A járat egy luxemburgi repülőtérrel indult. Valóban minden lehetőséget megvizsgáltam egy utazási irodával.

Elment, hogy megkérdezze a felettesét. Öt perc múlva visszatért. Egy rendőrautó vitt ki a vasútállomásra. Felszálltam a vonatra. Egy rendőr szállt fel velem a vonatra. Arra számítottam, hogy egészen a repülőtérig elkísér. De a városhatáron belüli utolsó megállóban leszállt a vonatról. Egyedül voltam és szabad!

Fontolóra vettem, hogy az országban maradok, de úgy döntöttem, hogy nem.

Néhány hónappal később, visszatérve az Államokba, kaptam egy mulatságos újságcikket abból az országból. Egy újságíró valahogy rájött, hogy senki sem kísért el egészen a repülőtérig. Senki sem erősítette meg, hogy *valóban* elhagytam az országot. Azt találgatta, hogy *talán még mindig ott tevékenykedem az alvilágban!* Jót nevettem. Végül is *majdnem* igaza volt.

Ez a kiadvány a keletnémet kommunista párt nyugat-berlini tagozatának, a *Szocialista Egységpártnak* az orgánuma volt.

Életem a földalattiban

Természetesen a disszidensek túlnyomó többsége a saját országában él és dolgozik. Előnyük, hogy kívül-belül ismerik azt. Hátrányuk, hogy a politikai rendőrség gyakran tudja, vagy legalábbis sejti, hogy kik ők.

Én más kategóriába tartozom, mert nyugaton élek. Látogatásaim viszonylag rövidek: napok, hetek vagy hónapok. Hacsak nem vagyok bebörtönözve, amely esetben évekig tart.

Az első években az első találkozásom egy földalatti cellával általában így zajlott.

Késő este vagy akár az éjszaka közepén kopogtatnak az ajtón. Egy álmos szemű ember kinyitja az ajtót, hogy megnézze, ki az. Én ott állok. Egy meglepett pillanats: *Nem tudtam, hogy jössz! Jöjjön csak be! Jöjjön be!*

Éhes vagy? Gyere be a konyhába. Hozok neked valamit enni.

Ha van időnk, órákig, sőt egész éjszaka beszélgetünk és ismerkedünk egymással.

Meg kell ismerkednünk egymással. Ez magában foglalja az otthoni helyzet, a munkahely és a szokásos napi rutin ismeretét.

Személyes köteléket kell kialakítanunk a már meglévő absztrakt köteléken túl. Persze ez a sorsukról szóló későbbi híreket még személyesebbé teszi. Ezek olyan emberek, akiket ismerek, nem statisztikák.

A kezdeti időkben ez gyakran alkohollal történt. Néhány disszidens nem bízott benned, ha NEM rúgtál be velük, és nem fedted fel az "igazi természetedet". Mások nem bíztak benned, ha leittad magad. Vagy azért, mert nem bírtad az italt, vagy azért, mert nyilvánvalóan fegyelmezett részeges voltál! Gondolj bele!

Ki kell alakítanunk a saját "kommunikációs rendszerünket". Megállapítani, hogyan és mikor lépünk kapcsolatba egymással a jövőben, amikor a telefonlehallgatások, sőt a közvetlen megfigyelés is bonyolítja a dolgokat.

A hülye vicceim gyakran nagyon jól jöttek itt.

Minden egyes cellának saját egyszerű kóddal kell rendelkeznie legalább néhány alapfogalomhoz. Minden kód *más és más*. És *mindegyiket meg kell jegyeznem!* Több tucat név, cím és telefonszám mellett. A kimerültség és a stressz ellenére. Néha napokig nem alszom, mindig mozgásban vagyok, mindig próbálok egy lépéssel a politikai rendőrség előtt járni.

Meg kell határoznunk a további lépéseket és a következő lépést mindkettőnk számára.

Fel kell mérnem az új munkatársat. A képességeit és a korlátait. Mindenekelőtt a biztonsági kockázatokat. És körültekintő, néha nagyon finom kiegészítő biztonsági intézkedéseket kell tennem.

Lehet, hogy ez lesz az egyetlen lehetőségünk egy ilyen találkozóra!

A következő kapcsolatfelvétel közvetett lehet. Talán egy rövid és gondosan megfogalmazott üzenet. Talán hetekkel később. Biztosnak kell lennem abban, hogy a címzett megérti ezt az üzenetet, és megteszi a megfelelő lépéseket. Még akkor is,

ha ez triviálisnak vagy egyenesen ostobának hangzik... Igen, még akkor is, ha ez azt jelenti, hogy le kell hagyni egy bowlingmeccset vagy egy születésnapi partit.

A családtagok gyakran jelen vannak a találkozás kezdetén. A feleség arcán nem ritka a félelem. Tudja, hogy férje földalatti tevékenysége milyen lehetséges következményekkel járhat az egész családjára nézve. Én vagyok ennek a félelemnek a megtestesítője. Nem csak a postás vagyok, aki kézbesíti a behívólevelet. Én vagyok maga a sorozóbizottság is.

Később ez sokkal könnyebbé válik. Először is, mindenki ismeri a hírneveimet. Nem kell bizonyítanom nekik. Másodszor, általában első vonalbeli, vagy legalábbis tapasztalt és megbízható másodvonalbeli emberekkel van dolgom. Sokan közülünk ismerik egymást. Már dolgoztunk együtt a múltban.

Természetesen a politikai rendőrség figyelmét is felkeltette ez a több ismert aktivistából álló csoportosulás. Ha kitalálják, hogy egy "nyugati ügynök" tartózkodik a környéken, ez a kíváncsiság őrjöngéssé fokozódik.

Alkalmanként az érkezésemet úgy tekintették, mint egy jó alkalmat, hogy partit rendezzenek! Ennyi kellett nekem. Még több ember tudjon a jelenlétemről. És mulatozás és ivászat.

Természetesen mindig arra biztattam a járművezetőket, hogy tartsák be a sebességkorlátozást. Nem akartam, hogy egy rutinszerű közúti ellenőrzés az azonosításomat és letartóztatásomat eredményezze. Sajnos ezeket az utasításokat nem mindig tartották be. Egyszer, amikor megállítottak minket, kellemesen meglepődtem, hogy nem tartóztattak le a helyszínen. De rá kellett jönnöm, hogy a környéken való jelenlétem ismertté vált.

Egy másik alkalommal a sofőröm ragaszkodott hozzá, hogy mutasson nekem néhány érdekes helyet. Mivel tudtam, hogy nagy az esélye annak, hogy megfigyelés alatt lesznek, visszautasítottam az ajánlatot. De ő nem fogadta el a "nem"-et válaszként. Egyszer azt fontolgattam, hogy kiugrom a mozgó járműből. De az nem csak veszélyes, de feltűnő is lett volna. Szerencsére minden jól alakult.

Egy másik kolléga később értesült erről, és siránkozott: *Ha a rendőrség tudta volna, hogy a környéken jársz, ez lett volna az ELSŐ HELY, ahol megnézték volna!*

A jó oldalát tekintve megdicsértem Wilfried-Arnulfot a művészeti könyveiért. És a szokatlan háziállataiért.

Egyszer az idegenvezetőnk vezetett az előttünk haladó járműben. Nem ismertük az utat, így követnünk kellett őt. Természetesen a megengedett sebességhatárt túllépte. A sofőröm és én is eléggé elégedetlenek voltunk emiatt. Christian Worch megjegyezte: *Néha azt gondolom, hogy az összes emberünket le kellene lőni hozzá nem értés miatt. Aztán magamat is le kellene lőnöm, amiért az összes emberünket lelőttem.*

Ezek közül az aktivisták közül sokan tapasztaltak voltak. Ugyanakkor hozzászórtak a rendőri tevékenység alacsonyabb intenzitásához. Más szabályok és eljárások érvényesültek, amikor a rendőrség tudta, hogy a területen vagyok. Mint a párnacsata és a késpárbaj közötti különbség.

A szállásom a jéghideg börtöntől a hangulatos lakásig változott. Egyszer egy gyönyörű nő plátói társaságát élveztem. Alig vártam, hogy másnap este visszatérjek. De a helyi biztonsági főnök ragaszkodott hozzá, hogy ne töltsék két éjszakát ugyanazon a helyen. Természetesen igaza volt. Ennek ellenére ez volt az az egy alkalom, amikor azt kívántam, bárcsak lazább lett volna a biztonsági szolgálat! A második éjszakát egy hideg vizes lakásban töltöttem. Legalább volt véce.

Ha már a jeleket nem tudtuk elrejtetni, legalább máshol hamis nyomokkal elfedhettük őket. Ezt rendszerrel és sikerrel tettük. Ha egy területen három riasztócsengő szólalt meg, akkor máshol tíz. Egy idő után az üldözők kimerültek. Az energikus cselekvés csak a mozdulatokon való átmenéssé romlott.

Néha álruhát használtam. Ez lehetett olyan egyszerű, mint egy kalap. Mindig több zsebbel ellátott ruhákat viseltem. Számolnom kellett azzal a nagyon is valós lehetőséggel, hogy esetleg mindent eldobok és elmenekülök. Az iratokat és a pénzt magamnál kellett tartanom.

Egyszer felébredtem az éjszaka közepén. "Rendőrség!" kiáltást hallottam, és dörömbölést az ajtón. Szerencsére a szomszédos szobából jöttek. Úgy gondoltam, hogy a rendőrök egyszerűen csak tévedésből rossz szobába jöttek. Egy-két percen belül az én ajtómnál lesznek. Kapkodtam magamra néhány ruhát és a cipőmet, mielőtt kirohantam az ablakon.

De szerencsém volt! Tényleg a szomszéd szobában lévő fickót üldözték!

Egy másik alkalommal hallottam, hogy valaki a nevemet kiabálja a frankfurti pályaudvaron. Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, és tovább sétáltam a kijárat felé. De a férfi utolért. Szerencsére szimpatizáns volt!

Néhány hónapig szakállam volt. Általában a hímek megtévesztettek, de a nőtények még mindig felismertek. Talán a nők egyszerűen csak éberebbek. Vagy talán az összetéveszthetetlen szexuális vonzerőm miatt.

Mindenesetre az én titkos tevékenységemnek voltak előnyei és hátrányai is.

Az előnyök közé tartozott a nemzetközi utazás és az érdekes emberekkel való érintkezés. Például több nagyon szép fiatal hölgygel találkoztam! Kapásból három jut eszembe: a "lengyel hercegnő", a "balti bárónő" és a "maffiahercegnő".

A hátrányok közé tartoztak a kitoloncolások. Az én személyes rekordom *egy hónap alatt kettő* volt - az amerikai belügyminisztérium vezetőjének közvetlen parancsára!

A tanórán kívüli tevékenységeim egyik előnye, hogy állandó meghívást kaptam arra, hogy INGYENESEN szálljak meg a számos állami szálláshely bármelyikén.

Ezek a csúcsmínőségű, szilárdan megépített létesítmények olyan népszerűek, hogy magas falakra, szögesdrótra és fegyveres őrekre van szükségük, hogy távol tartsák a bejutni vágyó tömegeket! Még az egyes szobák, általában vízvezetékkel felszerelt magánszobák ablakain is rács van, hogy távol tartsák a csöcseléket.

A szobaszerviz a professzionálisan elkészített ételeket a szobájába szállítja. Még borravalót sem vár el! A tornaterem, a fodrászat, az orvosi állomás, a mosoda, a könyvtár és még a bolt is szükségtelenné teszi a létesítmény elhagyását még hosszabb látogatás esetén is.

A többi vendég a legkülönbélebb beszélgetőpartnerek lenyűgöző választékát nyújtja. Érdekes történetek és hasznos információk bőven akadnak itt.

Féltékeny vagy? Ne légy! Ön is jogosult lehet egy INGYENES tartózkodásra. Egyszerűen kutassa fel a leghatékonyabb szlogent, és kiáltsa ki bármelyik forgalmas közterületen.

Van egy népszerű vicc. Vészhelyzetben ne kiabálj a rendőrségért. Inkább kiálts egy ellenállási jelszót. A rendőrség sokkal gyorsabban fog jönni!

Az NSDAP/AO a világ legnagyobb Nemzetiszocialista propagandaszállító!

Nyomtatott és online folyóiratok sok nyelven

Könyvek százai sok nyelven

Webhelyek százai sok nyelven

SS Defender
against Bolshevism
by Reichführer SS Heinrich Himmler

Julius Streicher: Der Giftpilz
The Poisonous
Mushroom

Heinrich Hoffmann
Hitler
in Italy

SS Viewpoint - Vol. 9
Wife and Family

Theodor Fritsch
The Sins of
High Finance

Die Luftwaffe im Bild
Luftwaffe War Art

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!

www.third-reich-books.com

NSDAP/AO

Fight Back!

nsdapao.org

Contact us to
find out how
YOU can help!